

Εσωτερικός βρασμός ψυχής...όταν το «εν ειρήνη του Κυρίου δεηθώμεν» δεν τηρείται!

/ [Γνώμες](#)

- Πρωτοπρεσβύτερος π. Αντώνιος Χρήστου, Θεολόγος - ΜΑ (Ορθόδοξη Θεολογία) ΕΑΠ

Αγαπητοί μου Αναγνώστες είναι αξιοπρόσεκτο ότι το Μυστήριο της Θείας Λειτουργίας ξεκινά με μια συγκλονιστική προϋπόθεση: «Εν ειρήνη του Κυρίου δεηθώμεν». Δεν πρόκειται για μια τυπική προτροπή, αλλά για τον πνευματικό συγχρονισμό «συχνότητας και επαφής» στην επικοινωνία μας με τον Θεό. Τι συμβαίνει όμως όταν η ψυχή δεν είναι «εν ειρήνη», αλλά σε κατάσταση «εσωτερικού βρασμού»; Όταν το δίκαιο παράπονο μετατρέπεται σε μνησικακία, οργή και μακροπρόθεσμα πνευματική θηλιά;

Πρόσφατα γίναμε μάρτυρες εικόνων καταστροφής στις περιοχές της Βούλας, της Γλυφάδας και της Βάρης. Άνθρωποι είδαν τους κόπους μιας ζωής να πνίγονται στις λάσπες, την περιουσία τους να καταστρέφεται από την ορμή του νερού και την κρατική ολιγωρία. Σε τέτοιες στιγμές, ο «εσωτερικός βρασμός» είναι η πρώτη, ανθρώπινη αντίδραση. Το αίσθημα της αδικίας, ο εγκλωβισμός στην παγίδα του δικαιώματος καίει τα σπλάχνα του ανθρώπου.

«Γιατί σε μένα; Πού είναι η δικαιοσύνη; Ποιος θα πληρώσει;» Αυτές οι ερωτήσεις είναι δίκαιες με τα μέτρα του κόσμου τούτου. Ωστόσο, από ορθόδοξη πνευματική σκοπιά, εδώ ακριβώς ελλοχεύει ένας θανάσιμος κίνδυνος. Όταν ο άνθρωπος «πνίγεται από το δίκιο του», κινδυνεύει να χάσει κάτι απείρως πολυτιμότερο από τους τοίχους, αντικείμενα και τα αυτοκίνητα: την εσωτερική του πραότητα και τη σύνδεση με την Πηγή της Ζωής τον Θεό.

Ο Άγιος Παΐσιος ο Αγιορείτης έκανε μια σαφή διάκριση ανάμεσα στο ανθρώπινο και το πνευματικό δίκαιο. Έλεγε χαρακτηριστικά ότι το ανθρώπινο δίκαιο είναι για τους ανθρώπους που δεν έχουν γνωρίσει τον Χριστό. Για τον πιστό, όμως, υπάρχει το πνευματικό δίκαιο, το οποίο απαιτεί θυσία, ανοχή, συγχωρητικότητα και εμπιστοσύνη στην Πρόνοια του Θεού.

Όταν ο εσωτερικός βρασμός κυριεύει την καρδιά, ο άνθρωπος γίνεται «δοχείο» οργής. Ο Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος προειδοποιεί: «Ουδέν οργής χείρον, ουδέν θυμού ολεθριώτερον». Η οργή, έστω και η «δικαιολογημένη», θολώνει τον νου και καθιστά την προσευχή αδύνατη. Πώς μπορείς να πεις το «καί ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν, ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν», όταν μέσα σου βράζεις εναντίον του γείτονα, του εργολάβου, του Δημάρχου, του Περιφερειάρχη, του Πρωθυπουργού ή ακόμη του ίδιου του Θεού και αφήνεις στο απυρόβλητο μόνο τον εαυτό σου;

Στην Ορθόδοξη παράδοση η πραότητα λειτουργεί ως πνευματική ασπίδα (π.χ. Άγιος Νεκτάριος, Άγιος Παΐσιος κ.α.), η ειρήνη δεν είναι η απουσία προβλημάτων (μια απόλυτη ηρεμία και ησυχία), αλλά η παρουσία του Αγίου Πνεύματος μέσα στην καταιγίδα. Ο Χριστός μας είπε: «Μάθετε απ' εμού, ότι πράος εἰμί και ταπεινός τη καρδιά, και ευρήσετε ανάπαυσιν ταῖς ψυχαῖς υμῶν» (Ματθ. ια' 29).

Η «ανάπαυση» δεν έρχεται όταν διορθωθούν απόλυτα οι υποδομές της Γλυφάδας ή όταν αποζημιωθούν οι πληγέντες της Βάρης – αν και αυτά είναι απαραίτητα και δίκαια κοινωνικά αιτήματα. Η πνευματική ανάπαυση έρχεται όταν η ψυχή αρνηθεί να γίνει έρμαιο του θυμού και του δίκιου.

· Ο κίνδυνος του «δικαιωμένου» εγωισμού: Ο άνθρωπος που έχει δίκιο συχνά

γίνεται ο πιο σκληρός κριτής. Πιστεύει ότι το δίκιο του τού δίνει την άδεια να υβρίζει, να καταριέται και να χάνει την πραότητα του.

· Η απώλεια της προσευχής: Ο «βρασμός» είναι θόρυβος. Ο Θεός όμως αποκαλύπτεται στη «φωνή αύρας λεπτής» (Γ' Βασιλειών 19, 12). Μέσα στη λάσπη της πλημμύρας, ο πιστός καλείται να κρατήσει την καρδιά του στεγνή από το μίσος.

Όταν σκεφτόμαστε την απώλεια περιουσίας, το κορυφαίο αγιογραφικό παράδειγμα είναι ο Ιώβ και το όμώνυμό του βιβλίο. Μέσα σε μια μέρα έχασε τα πάντα. Η δική του «πλημμύρα» ήταν ολοκληρωτική και όχι μόνο απώλεια περιουσίας. Αντί όμως για εσωτερικό βρασμό και κατάρεις, εκείνος είπε το αξεπέραστο: «Ο Κύριος έδωκεν, ο Κύριος αφείλετο· ως τω Κυρίω έδοξεν, ούτω και εγένετο· είη το όνομα Κυρίου ευλογημένον» (Ιώβ 1, 21).

Αυτή η στάση δεν είναι παθητικότητα, ούτε δειλία και αδυναμία. Είναι η μέγιστη πνευματική ανδρεία. Είναι η άρνηση να επιτρέψεις στις εξωτερικές συνθήκες να καθορίσουν την εσωτερική σου κατάσταση.

Όταν στεκόμαστε στο ναό και ακούμε το «Εν ειρήνη του Κυρίου δεηθώμεν», ας αναλογιστούμε: Είναι η καρδιά μου καζάνι που βράζει ή θυσιαστήριο πραότητας;

Οι πλημμύρες και οι καταστροφές είναι δοκιμασίες που αποκαλύπτουν το «βάθος» των πνευματικών μας θεμελίων. Αν το σπίτι της ψυχής μας είναι κτισμένο στην άμμο του εγωισμού και του «δίκαιου» παραπόνου, θα καταρρεύσει με την πρώτη νεροποντή. Αν όμως είναι κτισμένο στην πέτρα της πραότητας και της εμπιστοσύνης στον Θεό, τότε ακόμα και μέσα στις λάσπες της Βούλας ή της Βάρης, η ψυχή θα αναπνέει τον αέρα της Βασιλείας των Ουρανών.

Η διεκδίκηση του δικαίου στην κοινωνία είναι χρέος. Η διατήρηση της εσωτερικής ειρήνης όμως είναι σωτηρία. Ας μην αφήσουμε το «δίκιο» μας να γίνει ο πνευματικός μας πνιγμός. Αλλά και να φροντίζουν και οι αρμόδιοι να αναλαμβάνουν τις ευθύνες τους και έγκαιρα ώστε να μην ξανασυμβούν ανάλογα περιστατικά! Αμήν!

axrhstou.blogspot.com

Πηγή: pemptousia.gr